

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 205/2017-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) a Rudolfa Tkáčika predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom Mgr. Stanislavom Hutňanom, Advokátska kancelária, Moskovská 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 102/2015 z 27. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 102/2015 z 27. júla 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

1.1 Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že vec sťažovateľa pôvodne napadla III. senátu ústavného súdu a bola pridelená sudkyňi Jane Baricovej. Sťažovateľ vzniesol 5. decembra 2016 proti sudkyňi Jane Baricovej námietku zaujatosti, o ktorej rozhodol I. senát ústavného súdu uznesením č. k. I. ÚS 41/2017-10 z 25. januára 2017 tak, že sudkyňu Janu Baricovú vylúčil z výkonu sudcovskej funkcie vo veci. V zmysle čl. III bodu 1 písm. b) rozvrhu práce ústavného súdu platného do 28. februára 2017 vylúčenú sudkyňu Janu Baricovú ako v tom čase (čase jej vylúčenia z výkonu funkcie sudcu v danej veci, t. j. 25. januára 2017) predsedníčku III. senátu ústavného súdu zastupuje predseda II. senátu ústavného súdu, ktorým bol v tom čase sudca Lajos Mészáros. Vec bola následne pridelená sudcovi Lajosovi Mészárosovi ako sudcovi spravodajcovi náhodným výberom a prerokovaná v zákonnom III. senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa na základe žiadosti o sprístupnenie informácie z 15. septembra 2013 (ďalej len „žiadost“) domáhal sprístupnenia informácie od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky – migračného úradu (ďalej aj „ministerstvo vnútra“), konkrétne rozhodnutia Migračného úradu ministerstva vnútra z 21. februára 2013, ktoré sa týka žiadateľa o azyl [REDACTED].

2.1 Dňa 24. septembra 2013 vydalo ministerstvo vnútra rozhodnutie č. KM-T02-2013/3009 (ďalej len „rozhodnutie“), ktorým žiadosti sťažovateľa nevyhovelo a ním požadovanú informáciu nesprístupnilo. O rozklade sťažovateľa rozhodol minister vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „žalovaný“) rozhodnutím z 13. novembra 2013, ktorým rozklad sťažovateľa zamietol.

2.2 Medzi účastníkmi bola spornou otázkou počítania lehoty na rozhodnutie žalovaného o rozklade, preto proti rozhodnutiu o rozklade podal sťažovateľ žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) tak, že uznesením č. k.

1 S 292/2013-51 z 26. februára 2015 zastavil konanie o žalobe sťažovateľa. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie krajského súdu a v odôvodnení uviedol:

„Zo [súvisiacich] zákonných ustanovení vyplýva, že ak proti prvostupňovému rozhodnutiu o odmietnutí požadovanej informácie podá žiadateľ odvolanie, odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Proti rozhodnutiu žalovaného ako ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy, teda minister. Odvolací súd poukazuje na subsidiárne použitie ustanovenia § 57 ods. 2 správneho poriadku, nakoľko toto ustanovenie rieši situáciu, ktorá nie je upravená zákonom o slobodnom prístupe k informáciám. Zároveň odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 61 ods. 3 správneho poriadku, v zmysle ktorého ustanovenia o odvolacom konaní sa primerane vzťahujú aj na konanie o rozklade. Preto ak v zmysle ustanovenia § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií má odvolací orgán na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku zákonnú lehotu len 15 dní a táto mu plynie až od doručenia odvolania prvostupňovým správnym orgánom, je potrebné aj podľa názoru odvolacieho súdu rátať aj s lehotou 30 dní podľa § 57 ods. 2 správneho poriadku, a to aj napriek tomu, že v § 2 ods. 1 zákon o slobode informácií všeobecne definuje, že povinnou osobou je štátny orgán. Takýto výklad má oporu aj v znení § 19 zákona o slobode informácií, ktorý obsahuje špecifickú úpravu procesného postupu štátneho orgánu pri vybavovaní žiadosti o poskytnutie informácie a ktorý rozlišuje v prípade rozhodnutia ústredného orgánu štátnej správy povinnú osobu, ktorá je prvostupňovým správnym orgánom a vedúceho ústredného orgánu štátnej správy, ktorý rozhoduje o odvolaní. Odvolací súd konštatuje, že § 19 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám predpokladá doručenie i odvolania povinnou osobou a nie priamo žiadateľom aj v prípade, ak ide o ústredný orgán štátnej správy. Senát odvolacieho súdu zdôrazňuje, že rozkladová komisia ako kolektívny orgán musí mať primeranú lehotu vec preskúmať a pripraviť.

Z podkladov súdneho spisu, súčasťou ktorého bol aj administratívny spis žalovaného správneho orgánu, je zrejmé, že rozklad žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu bol žalovanému doručený dňa 3. októbra 2013 a Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorý o žiadosti o sprístupnenie informácií rozhodoval v prvom stupni, predložil rozklad Osobitnej komisii ministra vnútra na prípravu návrhov a rozhodnutí ministra

o rozkladoch dňa 31. októbra 2013. V súlade s § 19 ods. 2 zákona o slobode informácii o rozklade rozhodol minister vnútra ako vedúci ústredného orgánu štátnej správy, a to dňa 13. novembra 2013, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote v súlade s § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnou argumentáciou krajského súdu týkajúcou sa začiatku plynutia lehoty na rozhodnutie o rozklade v tom smere, že k vydaniu fiktívneho rozhodnutia v prejednávanom prípade nedošlo, nakoľko žalovaný rozhodol o rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu v zákonnej lehote 15 dní, čím boli naplnené podmienky pre zastavenie konania z dôvodu chýbajúceho predmetu súdneho prieskumu.

Za stavu, že vymedzenie žalobných dôvodov v rámci správnej žaloby je prísne časovo limitované (§ 250b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250h ods. 1 O.s.p.), nie je možné konštatovať, že procesným postupom prvostupňového súdu - ktorý nerozhodol o žalobcom navrhovanej zmene petitu žaloby (došlej na krajský súd 9. decembra 2013), ktorú žalobca navrhol v podaní zo 14. januára 2015 - t.j. nevydaním rozhodnutia o úprave petitu by došlo k ukráteniu žalobcu na jeho právach. Z obsahu napadnutého uznesenia je zrejmé, že predmetom konania prvostupňového súdu bolo fiktívne rozhodnutie žalovaného vydané v konaní č. KM-T02-2013/3009, MU-OPO-2013/000304-006 z 18. októbra 2013, tak ako požadoval žalobca.

Pokiaľ žalobca nesúhlasil s rozhodnutím žalovaného č. KM-OLVS-111/2013 z 13. novembra 2013, ktorým žalovaný správny orgán rozhodol o rozklade žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu č. KM-TO2-2013/3009 z 24. septembra 2013, mal zákonnú možnosť domáhať sa súdneho prieskumu uvedeného rozhodnutia samostatnou žalobou.

Pokiaľ žalobca namietal, že krajský súd sa nevysporiadal s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Českej republiky - čo malo podľa žalobcu za následok nesprávne právne posúdenie veci a zároveň došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom - senát odvolacieho súdu vo vzťahu k judikatúre Najvyššieho správneho súdu Českej republiky uvádza, že rozhodnutiami Najvyššieho správneho súdu Českej republiky nie je viazaný. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sži/6/2013 z 19. marca 2014 odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že s týmto rozhodnutím - vychádzajúcim z judikatúry Najvyššieho správneho súdu Českej republiky -

sa nestotožnil, a to s poukazom na prevažujúcu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozhodnutia sp. zn. 8SŽi/4/2012 z 30. januára 2013, sp. zn. 2SŽo-KS/259/2004 z 28. septembra 2005 a sp. zn. 2SŽi/7/2011 z 21. marca 2012, na ktorú poukázal krajský súd vo svojom rozhodnutí a tiež žalovaný, ale aj rozhodnutia sp. zn. 6SŽi/5/2011, sp. zn. 5SŽi/13/2013, sp. zn. 5SŽi/8/2012, sp. zn. 3SŽi/1/2013, sp. zn. 2SŽi/3/2013, sp. zn. 6SŽi/3/2013, sp. zn. 2SŽi/7/2012, sp. zn. 5SŽi/21/2013.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu, postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že nepochybil krajský súd, keď konanie z dôvodu neexistencie spôsobilého predmetu súdneho prieskumu postupom podľa § 104 ods. 1 vety prvej O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. zastavil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov, stotožniac sa s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S/292/2013-51 z 26. februára 2015 podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Záverom Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že skutočnosti uvádzané žalobcom v jeho podaní z 18. júna 2015, opisujúce procesný postup prvostupňového súdu po podaní odvolania žalobcu proti uzneseniu v predmetnej veci, nebolo možné v odvolacom konaní zohľadniť. Vecnú správnosť napadnutého uznesenia totiž nemohli ovplyvniť.“

3. Sťažovateľ vidí porušenie svojho práva na súdnu ochranu, práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom, práva na informácie a práva na spravodlivý proces:

a) v dôsledku dlhodobo viac než 12-ročnej rozdielnej a protichodnej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu pri výklade začiatku plynutia lehoty na rozhodnutie o rozklade (nie odvolaní) pri aplikácii zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov, ktorú doteraz ani po 12 rokoch neodstránil spôsobom predpokladaným zákonom,

b) v dôsledku ústavne nekonformného výkladu zákona o slobode informácií týkajúceho sa začiatku plynutia lehoty na rozhodnutie o rozklade.

3.1 Podľa sťažovateľa v napadnutom uznesení najvyšší súd uviedol, že 15-dňová lehota na rozhodnutie o rozklade podaného v zmysle zákona o slobode informácií začína plynúť odo dňa doručenia povinnou osobou (podľa najvyššieho súdu je ním migračný úrad ako organizačná súčasť ministerstva vnútra), a to ministrom vnútra ako vedúcemu ústredného orgánu štátnej správy. Najvyšší súd v napadnutom uznesení teda podľa sťažovateľa považoval ministerstvo vnútra – migračný úrad za samostatnú povinnú osobu (prvostupňový správny orgán), aj keď migračný úrad je podľa názoru sťažovateľa organizačná súčasť ministerstva vnútra. Preto k 15-dňovej lehote sa pripočítava 30-dňová lehota podľa ustanovenia § 57 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ktorá sa týka podania odvolania (nie rozkladu). Lehota na rozhodnutie o rozklade bola preto podľa najvyššieho súdu v prípade sťažovateľa dodržaná a nedošlo k vydaniu fiktívneho rozhodnutia. Sťažovateľ uvádza, že počas celého súdneho konania tvrdil, že 15-dňová lehota na rozhodnutie o rozklade podaného v zmysle zákona o slobode informácií začína plynúť ústrednému orgánu štátnej správy doručením rozkladu ústrednému orgánu štátnej správy, ktorého rozhodnutie rozkladom napáda, a ide teda o jednu a tú istú povinnú osobu a nie dve samostatné povinné osoby, medzi ktorými je vzťah nadriadenosti o podriadenosti.

3.2 Sťažovateľ v čase podania žaloby (november/december 2013) pri svojom názore vychádzal (i) z názoru uznávanej právnej doktríny z roku 2012, ktorá podľa odkazu sťažovateľa výslovne uvádzala, že 15-dňová lehota na rozhodnutie o rozklade začína plynúť ústrednému orgánu štátnej správy doručením rozkladu ústrednému orgánu štátnej správy, pričom sa odvolávala na judikatúru Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, (ii) z aplikačnej praxe Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) v roku 2013, ktoré o rozklade sťažovateľa rozhodovalo v lehote 15 dní od jeho doručenia.

3.3 Sťažovateľ tak legitímne očakával, že sa mu v súdnom konaní dostane riadnej súdnej ochrany a jeho žalobe bude vyhovené.

3.4 Správnosť výkladu zákona o slobode informácií, na ktorý sa odvolával sťažovateľ, bola teda opakovane potvrdená podľa jeho presvedčenia najvyššími súdnymi

autoritami, aplikačnou praxou aj právnou doktrínou. Sťažovateľ preto v súlade s princípom právnej istoty legitímne očakával, že na rovnakú právnu otázku najvyšší súd dá pri jej opakovaní rovnakú odpoveď, čo so však v napadnutom uznesení podľa námietky sťažovateľa nestalo.

3.5 Sťažovateľ dáva do pozornosti viaceré skutočnosti, ktoré podľa jeho mienky podstatne spochybňujú relevantnosť judikatúry najvyššieho súdu uvedenej v napadnutom uznesení, s ktorou má byť jeho právny názor v rozpore:

a) žiadne z rozhodnutí najvyššieho súdu uvedených v napadnutom uznesení nebolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky,

b) viaceré z rozhodnutí najvyššieho súdu uvedených v napadnutom uznesení neboli vôbec uverejnené na webovej stránke najvyššieho súdu,

c) viaceré z rozhodnutí najvyššieho súdu uvedených v napadnutom uznesení sa týkali skutkovo a právne odlišných prípadov,

d) v žiadnom z rozhodnutí najvyššieho súdu uvedených v napadnutom uznesení nevyužil ani raz zákonom predpokladané mechanizmy na zjednotenie odlišnej rozhodovacej praxe, čím by prispel k princípu právnej istoty.

3.6 Sťažovateľ považuje výklad ustanovenia § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií za ústavne nekonformný, pretože sa zjavne odklonil od účelu, zmyslu aj znenia zákona o slobode informácií, vrátane ustanovenia § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií.

3.7 Podľa mienky sťažovateľa ak najvyšší súd v napadnutom uznesení tvrdí, že rozkladová komisia ako kolektívny orgán musí mať primeranú lehotu vec preskúmať a pripraviť, nie je sťažovateľovi zrejmé, prečo rozkladová komisia ministerstva spravodlivosti dokáže podklady k podanému rozkladu pripraviť tak, aby o ňom minister spravodlivosti rozhodol v lehote 15 dní od doručenia rozkladu. Sťažovateľ v tejto súvislosti ďalej dáva do pozornosti ústavného súdu zjavnú protirečivosť, účelovosť a nepravdivosť tohto argumentu. Sťažovateľov rozklad bol doručený ministerstvu vnútra – migračnému úradu 3. októbra 2013, ktoré predložilo rozklad sťažovateľa tzv. rozkladovej komisii ministra vnútra až 31. októbra 2013, teda takmer na konci 30-dňovej lehoty v zmysle ustanovenia § 57 ods. 2 Správneho poriadku. To znamená, že rozklad sťažovateľa mohol

byť tzv. rozkladovej komisii ministra vnútra doručený najskôr v tento deň (31. októbra 2013). Minister vnútra rozhodol o rozklade sťažovateľa rozhodnutím z 13. októbra 2013. Je podľa presvedčenia sťažovateľa zjavné, že samotnej tzv. rozkladovej komisii ministra vnútra postačovalo 15 dní na preskúmanie rozkladu a prípravu návrhu rozhodnutia ministra vnútra a 30-dňová lehota slúžila iba na postúpenie administratívneho spisu tzv. rozkladovej komisii, t. j. na jednoduchý administratívny úkon. Teda, táto lehota podľa názoru sťažovateľa v skutočnosti neslúžila tzv. rozkladovej komisii ministra vnútra na preskúmanie rozkladu, ako tvrdí najvyšší súd v napadnutom uznesení.

3.8 Okrem toho sťažovateľ dodáva, že najvyšší súd v napadnutom uznesení vôbec nerešpektoval to, že podanie rozkladu nemá devolutívny účinok, a v takom prípade nemôže plynúť 30-dňová lehota podľa ustanovenia § 57 ods. 2 Správneho poriadku.

4. Sťažovateľ navrhol vydať tento nález:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo [redacted] podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 46 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, uznesením Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Sžo/102/2015 zo dňa 27.07.2016, porušené bolo.

3. Základné právo [redacted] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, uznesením Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Sžo/102/2015 zo dňa 27.07.2016, porušené bolo.

4. [redacted], sa priznávajú trovy konania/právneho zastúpenia...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Bez potreby uvádzania bližších doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľa je potrebné konštatovať, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

7.1 Sťažovateľ vo svojej argumentácii ani náznakom nenamieta hmotnoprávne posúdenie jeho žiadosti o sprístupnenie informácie orgánmi ministerstva vnútra alebo

všeobecnými súdmi. Celý spor, na ktorý upriamil sťažovateľ pozornosť vo svojej sťažnosti (a napokon i v konaní pred správnymi súdmi), sa týka sporu o počítanie zákonnej lehoty na rozhodnutie orgánu verejnej správy o rozklade vo veciach týkajúcich sa zákona o slobode informácií (spornou je otázka, od akého momentu sa počíta 15-dňová lehota na rozhodnutie príslušného orgánu verejnej správy o podanom rozklade).

7.2 Ústavný súd uvádza, že tento spor nemá v tomto prípade ústavnoprávnu relevanciu (rozmer), keďže sa týka výkladu a aplikácie procesnoprávnych ustanovení o počítaní lehôt na rozhodnutie v správnom konaní. Ide o výklad a aplikáciu jednoduchého práva, ktoré sa netýka hmotných či procesných ústavných práv (počítanie zákonných lehôt na rozhodnutie v správnom konaní nemožno subsumovať pod ochranu procesných práv v zmysle čl. 46 ústavy), ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti označil.

7.3 Navyše závery najvyššieho súdu v napadnutom uznesení sú jasné, presvedčivé a vyčerpávajúce, nemožno im z pohľadu ústavného súdu a z pohľadu práva na nearbitrárne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nič vytknúť.

7.4 Čo sa týka poukázania sťažovateľa na rozchádzajúcu sa judikatúru najvyššieho súdu k otázke počítania zákonnej lehoty na rozhodnutie o rozklade podľa zákona o slobode informácií, ústavný súd po prvé uvádza, že nepatrí ústavnému súdu zjednocovať judikatúru najvyššieho súdu v otázkach výkladu a aplikácie zákonných ustanovení, a po druhé, stále ide o právnu otázku, ktorá je otázkou výkladu a aplikácie zákonných procesných ustanovení o počítaní lehôt na rozhodnutie v správnom konaní, ktorá nemá v tomto prípade ústavnoprávny rozmer (pozri predchádzajúce body).

7.5 Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017